

El poble de Salt

PERIÓDIC QUINZENAL

La correspondència al Director

COP D'ULL

El tant per cent d'analfabetisme en el nostre poble, segons les dades estadístiques de l'any 1920, passa pel cim de 50; és a dir, el nombre de saltencs que no saben llegir ni escriure s'eleva a més de la meitat del total de la població. Adhuc suposant que d'aleshores ençà hàgim experimentat una notable millora en aquest ordre de coses, no per això deixarà d'ésser més que esfereïdor, comptat i debatut, el percentatge que ens pugui correspondre.

Les xifres damunt esmentades són prou explícites per a fer comprendre a tothom que el nostre nivell cultural, avui com avui, no assoleix pas una fita gaire enorgullidora. Cal fer remarcar, encara, que no tots els que saben estampar llur signatura poden ésser qualificats de persones cultes.

El tant per cent, no gens menys, no ho expressa pas tot. Podríem afegir, en descàrrec, que d'altres manifestacions, com són ara «la delinqüència, el respecte a la gent i als costums, el desenrotllament de mutualitats i el sentit d'empresa cada dia més potent», no es troben pas a l'alçària que hom podria suposar valorant aquell percentatge.

Tanmateix, no hem d'oblidar que el nostre poble ha crescut d'una faiso considerable, en el que va de segle, degut, indubtablement, a les seves fàbriques. Salt, avui dia, és un poble preferentment industrial. L'element obrer i els vestits blaus hi predominen. El nostre poble és un indret molt fressat que conserva ja ben poques mostres de tipisme tradicional. Els saltencs ens anem adonant que tant com el rebost ens convenen els llibres i les escoles.

Peró, deturem-nos un moment a examinar, *grosso modo*, la nostra obra de cada dia en aquest sentit.

Tenim una entitat republicana i una altra d'obrerista. Nosaltres creiem que uns i altres, per damunt de tot, s'hau-

rien de captenir de les coses de la cultura. Sense propagar-nos de ferir les susceptibilitats de ningú, hem de reconèixer, sincerament, que, per malaurança, avui encara, no s'esdevé pas ben bé així, digui's el que es digui i vulgui's el que es vulgui. No n'hi ha prou de bastir una biblioteca, sempre migrada, i de donar una conferència de cent en cel·lis. Es precis que la cultura, la veritable cultura, es fassi mestressa de les associacions i hi doni tothora una escalfor de vida. No podem capir per quina raó poderosa aquestes agrupacions es preocupen més de l'esbargiment—no sempre inofensiu—que de les qüestions instructives i educadores. Que no se'ns digui que, ara com ara, no es pot realitzar gaire res més; hauríem de contestar demanant quina experiència ho assegura i justifica. Estem convençuts que si les directrius dels nostres centres s'enfoquesin en el sentit que nosaltres propugnem, el nombre de socis llursno minvaria gens ni mica. Ja hem escrit més amunt que als saltencs cada dia els interessen més els assumptes culturals i educatius. Caldria, doncs, que les entitats, sobretot les grans agrupacions, del nostre poble, se'n volguessin donar compte.

No havem esmentat sinó dues societats perquè considerem que son les més importants del nostre poble.

«EL POBLE DE SALT», el periòdic i l'amic de tots els saltencs, sense excepció de cap mena, no pot desentendre's dels problemes de la nostra cultura. Està disposat a sortir a la palestra sempre que convingui, per tal d'empetifar, fins a fer-la desaparèixer, aquella fatídica xifra que ens esquixta d'oprobri a tots plegats.

L. DE C. G.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Encant

Arreu on faig estada,
sigui ací, sigui allà,
l'encís de la teva cara
no deixo de contemplà.

Sí, aquesta faç teva
que apar un lliri blanc
en mig de dues roses
de color de sang.

Es amor, veritat donzella?
Digue'm que sí, sens vacil·lar...
veig en tos ulls, llum d'estrella;
en tos llavis anhels de besar.

El camí de la vida
m'apar llis, apacible, generós
quan penso amb ta ditxa,
la que em dóna dolors.

Jo no ho sabia el què era aimar,
ni bellesa, ni amor;
fins un jorn que vares passar
per mon davant, plena d'olor.

Després d'haver tu passat,
dins meu un gran neguit...
Em sentia de no sè quí enyorat;
tot jo estava afligit.

Vaig anar-m'en cap a casa;
la mare, veient-me entrar:
«Que és el què et passa»,
va dir-me, amb to amarg.

Mare meva, mare volguda!
—li responguí, quasi plorant—;
he vist una formosura,
la formosura més gran.

Pobre fillet de mon cor!
—tot cariciant-me, féu ella—;
el que has vist és l'amor,
la cosa més gran de la terra.

—Per assolir-la, què dec fer?
—Dir-li que l'estimes,
treballar, obrar bé
i fer-li boniques poesíes.

I jo he cregut a la mareta,
la pobra m'estimava tant!;
però... ai!, encara ta videta
haig de seguir suplicant...

AGUSTÍ CABURJA

Divulgacions

VERSIFICACIÓ

Permeteu-me, estimats joves redactors d'aquesta petita revista, que hi porti el meu gra de sorra, per tal de donar-vos ajut en la noble empresa cultural, que us heu proposat.

Es propensió natural en el jovent la de fer versos, però, per això fer, ben fet, és precis subjectar-se a certes regles que son desconegudes dels qui sols tenen una cultura superficial.

Vetaquí, doncs, de ço que jo voldria parlar-vos.

Per a escriure una poesia hom escull un pensament i el desenrotlla en ratlles curtes: cada ratlla és un vers.

Aqueixes ratlles o versos estan subjectes generalment a dues lleis: el ritme i la rima.

El ritme s'entén de dues maneres: per raó de les síl·labes i per raó de l'accent.

Fixant-nos en les síl·labes, observarem que, per regla general, tots els versos d'una mateixa poesia en tenen un nombre igual. Cal, per això, saber-les comptar, perquè quan una paraula acaba amb una vocal i la que segueix comença també per vocal, de les dues se'n fa una.

Per exemple en el següent vers:

La sardana és la dansa més bella
comptarem les síl·labes així:

La-sar-da-naes-la-dan-sa-més-bella i direm per tant que té deu síl·labes.

Una altra cosa que devem tenir present és que si la da-

rrera paraula és aguda augmenta el vers d'una síl·laba i si és esdrúixola el disminueix d'una síl·laba.

Per exemple, el vers que segueix l'anterior diu:

De totes les danses que es fan i es desfan
que ben comptat, De-to-tes-les-dan-ses-ques-fan-ies-des-fan
té només onze síl·labes; direm però que en té dotze perquè la darrera paraula és aguda.

En canvi, en el vers que segueix:

Fuma bronzenta la fàbrica
que el comptarem així, Fu-ma-brun-zenta-la-fà-bri-ca, i per tan hi trobarem nou síl·labes, direm que només en té vuit perquè la darrera paraula és esdrúixola.

Un altre dia parlarem del ritme d'accent.

S O S

Sant Antoni

Cada any En Jordi després d'haver dut a beneir sos animals, sempre abillats amb llampants coloraines, amb sorollosos cascabells, i de fer una mica de «bombo» pels carrers, agafa la dona i criatures i se'n va a passar aquesta alegre diada a la ciutat. Per ell la ciutat és una gran cosa. L'encanta igual com si es tractés d'un espectacle immens, únic.

Aquest any, també hi anirà; hi anirà amb la seva sagrant i inseparable barretina, amb la verda faixa, amb les espadnyes de mosso d'Esquadra... Sembla talment un personatge del malaguanyat Pitarra. Això sí; de divertit,

com un vedell de quatre dies. A tothora duu al llavi el somrís i la paraula faceciosa. Es d'allò que se'n diu un tros de carn batejada. A ca l'«Andalet», ha estat sempre la seva fonda predilecta. Ell sap que només de badar boca se'l serveix amb un gust exquisit i amb una puntualitat admirable.

* * *

Una vegada el vaig interrogar:

—Escolteu, Jordi; sigueu-me franc. ¿Per què cada any aneu a passar la diada de Sant Antoni a la ciutat?

Ell em respongué:

—Es un costum; un costum que ja ve dels meus avant-passats.

—Exclusivament per això?

—Veuràs. També per donar més «llustre» a la festa dels animals.

—Us agrada, veritat?

—Si m'agrada? No t'ho pots pas «figurar». Oh si jo fos home de pessetes!

—Què faríeu, Jordi? A veure. Diguen.

—Voldria que quatre cobles toquessin sardanes a la plaça del matí al vespre; convidar tots els animals del poble a dinar a casa; que el senyor rector es passés el dia predicant la vida de Sant Antoni, d'aquest sant que jo tant estimo, venero i...

—Què més. què més.

—... i... i...

—... I perquè és el vostre patró. No és aquesta, la paraula?

—Xoca-la.

I, efectivament, ens donem una forta estreta de mà que posa, al mateix temps, punt final a la tant interessantíssima conversa.

ACA

Pluja d'hivern

Cau silenciosament l'aigua com si tingués por de despertar el somni que ens embolcalla en els dies grisos d'hivern; i dóna gust de veure com cau pausadament, perquè emplena d'una melangia dolça i estranya el nostre cor fent que et sentis heroi per emprendre coses grans, sublims, fantàstiques, que només es poden desenrotllar dins la imaginació encisada pel moment de veure caure mandrosament aquesta pluja menuda que sembla talment que mai no ha d'acabar-se.

I en una tarda d'aquestes fredeluques una donzella espera ansiosa l'arribada de son aïmat, perquè sent dintre seu un afany i un desig que ella no sap explicar-se. Sent

les ànsies de besar i ser besada. Sentia una força irresistible d'amar i ser aimada: per fi, després d'una llarga espera ha arribat son promès i dins son cor ha entrat l'assossec sentint-se subjugada per aquella dolça mirada que l'ha omplerta de rubor i pel somrís dels seus llavis riallers que sens dir-li res li diuen tot un poema d'amor.

Dins l'habitació tèbiament escalfada per uns grans tions que estan cremant a la llar, l'avi està explicant a sos néts les rondalles misterioses i alegres que emplen d'il·lusions les penses d'aquells infants.

La parella d'enamorats contempla extasiada les cares alegroies dels infants mentre sa pensa divaga i discorre que ells també seran pares i avis, que als seus cantaran cançons.

Es va fent tard; i allà en la penombra de l'habitació vora la llar, els nins s'han adormit..., l'avi encara barboteja les últimes paraules de la rondalla, mentre son cap ja branda per la son que l'aclofa.

Al defora xiula el vent i es sent el tic-tac, de la pluja en rebotre sobre els vidres. La jova parella es senten sorpresos per una fatció infal·lible que atrau i subjuga a l'ensems son cor extasiat per allò que els rodeja; dels seus llavis surt tot un enfilall de paraules harmonioses, que són una promesa en els dies feliços que han de venir i units en forta abraçada es contemplen amorosos... es sent un dolç petó, que és tot l'amor de son cor que els puja als llavis, mentre pausadament va caient la pluja, aquesta pluja menuda que a tots ens embolcalla i acaricia en les tardes fredeluques d'hivern.

FRA VIMA

Moviment demogràfic de l'any 1930

Naixements (nois)	52	} Total 104
» (noies)	52	
Defuncions (homes)	28	} Total 73
» (nois)	11	
» (dones)	24	
» (noies)	10	
Matrimonis	35	

Aclarint

(A unes noies de Salt)

Sé que el meu article adreçat a les noies de Salt, del número anterior d'aquest periòdic, ha estat comentat i interpretat amb una confusió de criteris discrepants.

S'ha dit si era fet d'un capellà, d'una beata, etc., etc., àdhuc s'ha anomenat qualche suposat autor o autora, segons la pensa del que l'ha llegit.

Ara bé; aquesta sèrie de comentaris m'han menat a fer un aclariment. A les que hagin pogut entreveure en l'esmentat article una insinuació estimulante la religió dec dirlos-hi que van molt errades ja que no veig la necessitat d'anar a l'església ni vestir-se els hàbits de cap sant per a esmenar un defecte que depèn de la voluntat d'una mateixa. No aconsello una moral semblant a la que impera, dissortadament, en la societat actual, sovint bolcada amb un subtil vel d'hipocresia, sinó un examen pregon de si mateixa que tendeixi a millorar-se, a perfeccionar-se fins a fer-se una cultura pròpia, el guia de la qual sia sa pròpia consciència amb mires al civisme i ciutadania.

ANDALLA

La Joia

Dedicada a la meva amiga

La joia per tu tan guardada
la conserves amb amor;
és tan bonica i estimada
que com ella res millor.
La tens dintre d'una capsa
i guardada com tresor,
i la capsa n'és voltada
d'altres joies de valor.
Totes volen també anar-hi
cap al fons d'aquell joier,
i bateguen per entrar-hi,
però... obrir-lo no pot ser.
Sols s'ha obert una vegada,
quan la joia hi vas posar,
i ha restat sempre tancada
i per sempre ho estarà.
La capsa per tu tan guardada
és ton cor ple de bondat,
i la joia que hi fa estada
és el teu enamorat.

LA NINA DELS ULLS VERDS

Amor funest

Al meu amic J. T. i H.

Era entrat l'estiu; la colònia d'estiuajants populava per la vila...

Com de costum Andreu era als banys; aquell dia, però, havia romàs molta estona conversant amb unes amigues i no es banyà. Esguardà a l'entorn per si veia algun amic...; de sobte sos ulls restaren un moment fixes, havien tocat amb una cara desconeguda, una forastera; s'hi apropà fins a uns cinc metres de distància i es mig ajagué en la sorra ardenta. Ella estava sota l'ombrel·la, absorta en la lectura d'una novel·leta, la qual cosa, féu que no s'adonés d'ell; era bruna, d'un bru prou pàl·lid per a deixar endevinar el seu estat malaltís; vestia amb senzillesa malgrat la seva figura gentil...; alçà els ulls del llibre i sa mirada es perdé mar enllà, en un punt indefinit de l'horitzó..., girà la cara vers on era Andreu i llurs mirades es trobaren; ell somrigué i inicià un salut; ella, però, abaixà els ulls amb un gest de melangia. «Es simpàtica», es digué Andreu.

A l'endemà quan ella arribà a la platja, Andreu era a l'aigua esperant la seva arribada; sentia necessitat de parlar-li malgrat no saber concretament ço que li diria.

En arribar ella anà davallant pausadament clavant els peus en la sorra flonja fins al peu de l'aigua, féu un nom amb l'ombrel·la en la sorra humida i llisada per les onades i com d'esma anà a asseure's una mica més amunt.

Andreu que no perdia un detall en els moviments d'ella, atret per un afany ignot anà a veure ço que havia escrit... el nom havia estat esborrat per una onada restant intactes sols dues lletres, les primeres del seu nom, *An...* Son cor bategà accelerat; «¡que imbècil que sóc!» murmurà, «ella sens demostrar-ho m'ha pres l'avantatge, ja sap mon nom...» i anà a jaure's prop d'ella; ella li adreçà una mirada, ensems que sos llavis apagats dibuixaven un somriure agonitzant.

—¿No es banya vostè? insinuà Andreu.

—No senyor, no puc,—féu ella—si sabés com ho envejo.

—

—Estic convalescent d'una greu malaltia, el metge ens proposà força banys de sol alternant entre la platja i la muntanya i els meus pares decidiren portar-me aquí, a casa d'uns parents. ., me trobo molt delicada..., somrigué i callà.

(seguirà)

CLAUDI DE ROCACORBA

Dignifiquem la parla

Dignificar la llengua, és un deure de tot bon patriota, de tot bon ciutadà.

La parla, la qual ens serveix per a nostres relacions més íntimes; aquesta parla que fou el vehicle mitjançant el qual la nostra mare ens inculcà aquell amor filial, aquell amor que més d'una volta porta l'home al heroisme; aquesta parla que fou la primera a fer moure els nostres llavis pronunciant aquell mot dolç i sublim de MARE; aquesta parla que serví al nostre pare per adreçar-nos cap al camí d'ésser home, aquesta parla és la que mereix totes les nostres predileccions i més que cap altra, mereix la nostra cooperació perquè sia ben dignificada.

Molesta de dir-ho, però és una evident realitat. Arreu sentíreu encara la paraula grollera despalladora de les bel·leses de la nostra llengua, d'aquesta llengua que emprant-la tants homes s'han fet immortals i han adquirit glòries en el món de les lletres. No la menyspreem; sí, cada dia més apreciem-la, tinguem-hi amor, venerem-la i fem-la dolça i agradable a tot el món, la nostra llengua, car, és ella, la parla, la que demostra la cultura d'un home i ensems la de tot un poble.

ADERUS

Fantasia

Un clavell assassinat
ha infantat una rialla
màgica de so i de color
i transparent com l'aigua...
Diafanitat. Una cançó
d'encís i de perfum,
i unes dents de vori i uns llavis de porpra:
magrana madura...
(Embriaguesa de llum,
catarata de plata...)
Rialla pura,
llaminera del petó humit:
un gemec, un crit
i un himne de les fades.
Galtes rosades, estels deixondits, pell avellutada.
Dring de cascabells
portadors del líquid escalf d'una alenada:
esgarripança de la sang
que es filtra per les entranyes...

Un clavell assassinat
ha infantat una rialla...

L. DE C. G.

NOTICIES LOCALS

Tal com ja ho teníem anunciat, el passat dia de Reis es va celebrar la repartició de premis o més ben dit obsequis, als nois que assisteixen a les classes del nostre Grup escolar.

Foren recitades belles poesies pels alumnes Esteve Vila, Martí Brugué, Josep Mascarell, Agustí Vila, Martí Comamala, Joaquím Oliveras, Josep Burch, Ramon Bover, Lluís Plana, Josep Valls, Jaume Prat i Jordi Valls, que foren força aplaudits per la nombrosa concurrència que emplenava el local de la classe superior de l'anomenat Grup.

Aleshores es cantaren quelques cançons escolars, part d'elles a dues veus, que també meresqueren forts aplaudiments.

Féu ús de la paraula el Sr. Moreno qui va recordar la seva vida professional durant els set anys que porta entre nosaltres, agraïnt l'assistència contínua de les autoritats i els pares de família a l'Escola, per a estímul del Mestre i benefici dels deixebles i va pregar, amb gran interès a tots,

que continuessin aquesta noble acció d'aquí endavant, quan l'Escola canviarà el seu aspecte unitari per a transformar-se en graduada.

Referint-se a l'article de fons que aparegué en el primer nombre de «Poble de Salt» féu la manifestació que mai no havia posat cap mena de traves a l'ensenyament de cap alumne amb el pretexte de la penúria dels seus pares, car tots reben una mateixa instrucció i educació, siguin els que vulguin els seus medis econòmics, i que això que ha fet tota la vida i és, per tant, norma de la seva conducta professional, continuarà fent-ho d'aquí endavant.

Per la resta, se sent satisfet que el nostre poble pugui comptar amb un medi més de cultura com és el periòdic i que hi prestarà el seu ajut en tot quant sigui menester.

Acomiadà el públic amb breus paraules i seguidament se distribuïren els obsequis tan galantment concedits pel nostre Ajuntament.

Fou una festa ben simpàtica que mereix un aplaudiment

per la nostra part i corals felicitacions a mestres, deixebles autoritats i públic.

~~~~~

— El Consell obrer ferroviari de la Companyia Olot a Girona ha adreçat un telegrama al Ministre de Foment pregant atengui les demandes presentades pel Sindicat Nacional Ferroviari.

~~~~~

— Els nostres lectors ja s'hauran adonat que ens havien traslladat de domicili. A aquesta causa és deguda l'aparició retardada del present número. Esperem que ens perdonaran, doncs, aquesta petita irregularitat que, per la nostra part, procurem subsanar introduint en el nostre periòdic algunes millores.

~~~~~

— La Junta d'Autoritats provincials de 1.ª Ensenyança ha nomenat mestres interins de l'Escola Nacional Graduada d'aquesta població els senyors Antoni Vila, Miquel Gratacós i Martí Marro, i mestresses interines les senyoretes Numància Rovira, Isabel Gustá i J. Monrás Grifol.

~~~~~

— FESTA DE SANT ANTONI.—Matí a dos quarts de 10. Sortida de l'església de la comitiva amb els típics «Tres Toms» per a dirigir-se a Casa la Vila, on el senyor Rector donarà la benedicció a les cavalleries.

A les 10, Solemne ofici amb acompanyament d'orquestra.

A les 11, una sardana a la Plaça de la Constitució.

A dos quarts de 4, audició de sardanes a la Plaça.

A les 5. Ball de tarda al Saló Gubau.

Nit a les 9. Concert al mateix local, executant-se escollides peces.

A les 10. Lluït Ball compost d'un repertori de moderníssims ballables i en el que s'ofrenaran delicats obsequis a les senyoretes que hi assisteixin.

A tots els actes esmentats cooperarà l'aplaudida cobla «Girona»

~~~~~

— Dies passats una criatura d'una casa del carrer de Santa Clara sofrí unes cremades de consideració als peus i a les cames que la deixaren en un estat força greu.

~~~~~

— Assoleix molt d'èxit l'exposició de dibuxos i pintures que el nostre bon amic en Joan Paradedà té instal·lada a l'establiment Estruch, de Girona.

— Ja és un fet la fundació d'un «Foment de la sardana» en el nostre poble. Esperem que serà ben acollit pels nombrosos saltencs aficionats a la «dansa més bella».

~~~~~

— És probable que a primers del proper estiu el Grup excursionista «Germanor» organitzi una excursió col·lectiva a la vall d'Andorra. No cal dir que aquest projecte plaurà sumament a tots els associats i contribuirà a donar a l'agrupació tot el prestigi que es mereix.

Tirant pedretes

Hem sentit a dir que en aquest poble hi ha una donzella que té la santa gràcia de posseir dits de «mare de Déu». Com que nosaltres de dits d'aquesta mena no n'hem vist mai, preguem a la privilegiada que es serveixi donar-se a conèixer per tal de fer-li un obsequi i enviar-la tot seguit al concurs de bellesa mística de Vilalabau.

~~~~~

Per l'hom i llonganisses a cal "SORD"

~~~~~

—Un dels joves més presumits d'aquests voltants exhibeix amb fatxenderia un rellotge polsera que li costà 500 pessetes. I pensar que nosaltres no podem portar ni un rellotge dels de una pesseta el quilo!

~~~~~

—¿Que no te n'has adonat, encara, simpàtica «Lolita», que no és un tot sol el que sospira per tu? A veure si, fet i fet, et veuràs indecisa en la resolució d'aquest dilema cambonià: En Manel? En Lluís?—En... (?) ...!

~~~~~

Per ben beure i ben menjar a l'Hostal Nou heu d'anar.

~~~~~

—La gentil «Pastora Imperio» fascinadora com els ulls d'un faquir, i que viu en la casa de contrucció més *xurri-gueresca* del nostre poble, té molt sovint en els llavis aquell adagi que diu: «Un casat, que passi de llarg». Llàstima que siguin els fadrins el qui en fan cas... perquè vals totes les «peles», Lola!

—Ens plau l'Ernestina pel «salero» que gasta quan veu que un jove li clava l'ull. Sí, «esparreguereta», ets bellugadissa com una ballarina i formosa com un cel.

~~~~~

—Un regiment de noies, el nom de les quals ignorem, ens ha tramès una lletra dient-nos que de prosseguir publicant aquesta tant innocent i divertida secció serfem el dia menys pensat dimoniosament apredregats per les seves angelicals manetes. Què els sembla?

~~~~~

**Per greix, pernil, butifarres, etc.
dirigiu-vos a l'Hostal Nou.**

~~~~~

—La filla gran d'en Joanet de la fàbrica és una de les noies belles del poble. Quan la veiem ens fa l'efecte d'una verge presidida d'ocells, de cants i de flors.

~~~~~

—Per fi en Quimet i la Quimeta s'han decidit. Ara ja els veiem sortir junts de casa d'ella. Això ens ha tret un pes de sobre i ens ha donat moments feliços. Temfem, estimant-se com s'estimen, aquell fracàs que fa plorar a tantes mares i trastornar a tanta joventut.

~~~~~

—I doncs, Quimet F., que no l'acaben de fer el pes les frivolitats de la Teresa?

~~~~~

**Joaquim Canals (a) Sord (Hostal Nou)
Vins, menjars, comestibles.**

Ai Ramoneta,
quan et veiem passar,
el cor ens peta
i sentim anhels de besar;
de besar tos llavis,
que semblen un cor.
De besar tos llavis,
que inspiren amor.

~~~~~

—Encara que fins avui no tinguem cap central telefònica, no per això ens manca del tot l'encís de les telefonistes. La nostra «Greta» del carrer de Sant Romà, tant temptadora i tant espiritual, en val per tot un estol de les més encantadores.

Correspondència

Noi. No podem publicar les vostres caricatures fins que ens envieu el vostre nom i adreça.

P. Heu de fer caricatures de gent coneguda i del poble.

D. F., M. S., C. C. Vós deveu ésser la «santíssima trinitat» femenina (?). De totes maneres, no us ho agafeu tant a la valenta; preneu una taça d'aigua de fil·la abants de posar-vos a escriure.

Rosabruna. Està bé la poesia. Us cal practicar-vos en l'escriptura del català. Feu-nos saber, si us plau, el vostre nom i adreça.

Chab. Ens cal la vostra adreça.

~~~~~  
Taller de Fusteria i Mobles ~::~~ Encàrrecs funeraris

CASA JUNCÀ

Princesa, 25, 27 i 29

SALT

~~~~~  
Saltencs, ¿ja sou subscriptors de "EL POBLE DE SALT"?

Sastreria Jaume Bosch

(a) REPLANS

Immillorable assortit de gèneres de totes classes per a vestits i abrics de gran novetat. Temporada d'hivern.

Preus molt econòmics

Carrer de la Princesa

SALT

GALETES I XOCOLATES

SOLSONA

SON LES MÉS PREFERIDES PER LA GENT DE BON GUST

Sastreria Moderna d'Andreu Serra Vilagran

Extens assortit de models i colors de moda, en vestits i abrics, sempre darreres novetats. Jaquetes i abrics per a senyores i senyoretes. Ex-tallador de les millors sastreries de Barcelona i Amèrica. Tall americà. Visiteu aquesta casa. **Preus raonables.**

CARRETERA NOVA, 41

SALT

JOAQUIM CANALS (a) Hostal Nou

ACREDITADA CASA DE MENJARS Y BEGUDES

Exquísit Vi d'Alella. Xampanyes **Industrial Xampanyera**
i **Gelemà** (Caves de Vilajuïga)

Imp. Jordà - Cort-Reial, 13 - Girona